

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a Ing. JUDr. Miroslava Gavalca v právnej veci navrhovateľa: **D.L.**, nar. X., resp. X., resp. X., alias **P.**, nar. X., štátny príslušník Nepálu, naposledy bytom T., t. č. P., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. MU-337-19/PO-Ž-2008 zo dňa 2.9.2008, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/67/2008-103 zo dňa 31.3.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/67/2008-103 zo dňa 31.3.2010 **p o t v r d z u j e** .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku potvrdil rozhodnutie č. MU-337-19/PO-Ž-2008 zo dňa 2.9.2008, ktorým odporca neudelil navrhovateľovi azyl na území Slovenskej republiky z dôvodu nesplnenia podmienok ustanovených v § 8 až § 10 zákona č. 480/2002 Z. z.

o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“), neposkytol mu doplnkovú ochranu podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle a súčasne podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle vyslovil, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia do Nepálu podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona o azyle (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“). O trovách rozhodol krajský súd tak, že navrhovateľovi právo na ich náhradu nepriznal a trovy tlmočného bude znášať štát.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci a pre značné rozpory vo vyjadreniach v správnom konaní, ktoré porovnal, (keď uvádzal iné meno, priezvisko, dátum narodenia a inú krajinu pôvodu, ako aj rozdielnu pohnútku, ktorá mala rozdielny dôvod odchodu navrhovateľa z krajiny pôvodu), dospel k záveru zhodnému so záverom odporcu, že tvrdenia navrhovateľa bolo potrebné vyhodnotiť ako nedôveryhodné, pričom žiadne z jeho tvrdení z dôvodu nedôveryhodnosti osoby navrhovateľa nezakladá zákonné predpoklady na udelenie azylu na území Slovenskej republiky v zmysle § 8 a § 10 zákona o azyle.

Podľa krajského súdu námietka navrhovateľa ohľadne nedostatočne zisteného stavu veci neobstojí, pretože navrhovateľ sa v plnom rozsahu odvolal na svoje predchádzajúce výpovede a preto bolo logickým, že odporca pri svojom rozhodovaní čerpal aj z obsahu predchádzajúcich azylových konaní. Krajský súd dodal že nie je povinnosťou správneho orgánu za žiadateľa o azyl vyhľadávať aj iné dôvody a preto odporca posúdil žiadosť navrhovateľa v zmysle zákona o azyle a z pohľadu ním prezentovaných dôvodov. Odporca navyše zabezpečil do spisu aktuálne správy o krajine pôvodu navrhovateľa a preto námietka o nedostatočnom zistení skutkového stavu bola krajským súdom vyhodnotená ako účelová.

K námietke navrhovateľa ohľadne neprávneho právneho posúdenia prejednávanej žiadosti krajský súd poukázal na skutočnosť, že v aktuálnom konaní navrhovateľ neprezentoval žiadne nové skutočnosti a v celom rozsahu sa odvolal na svoje prednesy v predchádzajúcom konaní. Dôvodil, že jedným zo základných predpokladov pre udelenie azylu je kladné vyhodnotenie osoby navrhovateľa ako hodnovernej osoby a až následne je na mieste skúmanie splnenia zákonných predpokladov v zmysle § 8 zákona o azyle. Krajský súd dospel k záveru, že navrhovateľ nie je

hodnovernou osobou a to predovšetkým preto, že od vstupu do azylovej procedúry udával rôzne dôvody opustenia svojej krajiny (ekonomické dôvody, prenasledovanie stranou Mousit Party, ktorej existencia sa ani nepotvrdila, únos a pobyt v tábore maoistov), vystupoval pod rôznymi identitami, dátumami narodenia, resp. štátnou príslušnosťou a pre zásadné rozpory v jeho jednotlivých výpovediach, týkajúcich sa spôsobu, akým sa mal dostať do tábora maoistov a jeho opisu (dobrovoľnosť resp. nedobrovoľnosť odchodu do tábora, počet únoscov a unesených, trvanie cesty, opis udalostí...), činnosti navrhovateľa v tábore, dĺžka pobytu, spôsob a rok vybavenia pasu a pod. Všetky tieto rozpory navrhovateľ odôvodňoval nedostatočným tlmočením, čo však podľa krajského súdu vyznieva účelovo. Krajský súd poukázal na správy o Nepále, z ktorých vyplýva, že k únosom detí maoistami a ich následnému výcviku v táboroch dochádzalo v stave faktickej občianskej vojny, na ktorý sa zákon o azyle nevzťahuje. Navyše navrhovateľ by v čase ním tvrdeného únosu mal 24 rokov a teda vzhľadom k tomu, že maoisti vykonávali „nábor“ do svojich radov zameraný na deti, ktoré boli následne v tábore prísne strážené, vyznievajú tvrdenia navrhovateľa v súvislosti s jeho údajnou činnosťou v tábore (v ktorom sa mu podľa jedného z jeho vyjadrení vraj páčilo a z návštev u rodičov sa doň stále vrátil) ako nehodnoverné.

Krajský súd tiež poukázal na to, že navrhovateľ nevyužil opakovanú možnosť nevrátiť sa do tábora, interne sa presídliť do inej časti Nepálu, ani nepožiadal nepálske orgány o pomoc, hoci práve takéto konanie je jedným zo základných predpokladov udelenia azylu. Krajský súd odôvodnenie navrhovateľa, že tak neurobil preto, že sa obával pomsty maoistov a že aj na polícii majú svojich ľudí, neobstojí, pretože o ochranu štátnych orgánov sa ani nepokúsil, pričom krajský súd poukázal na to, že ako vyplynulo zo správ o krajine pôvodu, v Nepále existujú bezpečné regióny; navyše po údajnom odchode navrhovateľa z tábora tento bez problémov žil u svojho brata, podobne ako jeho rodina.

Všetky tieto rozpory, pokiaľ bol navrhovateľ dopytovaný na ich vysvetlenie, odôvodňoval nedostatočným tlmočením. Krajský súd však takéto vysvetlenie neprijal a dospel k presvedčeniu, že jediným logickým vysvetlením ich existencie je buď snaha o zamaskovanie skutočného dôvodu odchodu navrhovateľa z krajiny pôvodu, alebo jednoducho skutočnosť, že k únosu nedošlo a navrhovateľ si s odstupom času pri jednotlivých výsluchoch nedokázal vybaviť, ako o danej veci predtým vypovedal.

Pokiaľ ide o dokumenty - dôkazy navrhovateľa, krajský súd uviedol, že niektoré z dokumentov - potvrdenie Rastriya Prajatantra Party z 5.11.2004 o tom, navrhovateľ je členom strany - podobne ako certifikát č. 512 z 3.1.2004, ktorým bol navrhovateľ vyznamenaný za úspešné absolvovanie základných metód a techniky karate, svedčia o tom, že ich obsah nezodpovedá skutočnosti, nakoľko navrhovateľ podľa vlastného a opakovaného vyjadrenia nikdy nebol členom žiadnej politickej strany a karate neovláda. Niektoré dokumenty (potvrdenie Nepálskej televízie datované 3.11.2004 o tom, že v prehľade správ z mája 2001 bola vyhlásená správa, že D. bol unesený maoistami z jeho bydliska a správa pre tlač organizácie HURFON datovaná 19.5.2001 o tom, že táto organizácia bola informovaná o tom, že maoisti uniesli D. 12.5.2001, odkiaľ sa mu podarilo po niekoľkých dňoch utiecť, správa Federácie nepálskych novinárov datovaná 13.5.2005 o tom, že G.D. bol maoistami dňa 12.5.2001 unesený a vyhlásenia maoistov o tom, že bol prepustený, sa nezakladajú na pravde a že počas pobytu v tábore bol vystavený veľkému utrpeniu) majú podľa krajského súdu nulovú vypovedaciu hodnotu, pretože z ich obsahu je zrejmé, že iba sprostredkovali (ak vôbec) určitú informáciu, dodanú s najväčšou pravdepodobnosťou bratom navrhovateľa. Z obsahu výpovede samotného navrhovateľa pred súdom v skoršom konaní vedenom pod sp. zn. 9Saz/33/2006 vyplynulo, že informácie týkajúce sa navrhovateľa (jeho únosu a pobytu v maoistickom tábore) dodával médiám a ďalším organizáciám brat navrhovateľa. Podľa krajského súdu citované doklady majú prakticky nulovú vypovedaciu hodnotu, čomu svedčí i to, že v týchto dokumentoch je čiastočne rozdielne označený otec navrhovateľa ako aj miesto bydliska, pričom v potvrdení ASMAN-u z 8.11.2009 boli ohľadne navrhovateľa uvádzané úplne nové okolnosti, ktoré ani sám navrhovateľ nikdy v priebehu azylových konaní neuvádzal. Za nepravdepodobný považoval krajský súd i spôsob obdržania uvedených dokumentov – e-mailovou poštou.

Krajský súd sa stotožnil aj s tou časťou napadnutého rozhodnutia, v ktorej bolo vyslovené, že navrhovateľovi sa neposkytne doplnková ochrana, pretože na jej poskytnutie neboli splnené zákonné predpoklady, nakoľko navrhovateľ v krajine pôvodu nebol nikdy trestne stíhaný, nehrozí mu uloženie ani výkon trestu smrti, nebol objektom neľudského či ponižujúceho zaobchádzania a to ako v maoistickom tábore, tak ani mimo neho. Zo správ o krajine pôvodu vyplýva, že Nepál sa po parlamentných voľbách v máji roku 2008 stal republikou, ozbrojené strety boli ukončené a došlo k celkovému zlepšeniu bezpečnostnej situácie v celej republike, hoci Komunistická strana Nepálu získala väčšinu kresiel k parlamente a nedošlo k stabilizácii vnútro politickej situácie, čo však neznamená, že by osobná integrita navrhovateľa bola ohrozená v prípade jeho návratu. V krajine

pôvodu neprebíha medzinárodný ani vnútroštátny ozbrojený konflikt a teda nebola naplnená ani jedna z podmienok poskytnutia doplnkovej ochrany navrhovateľovi. Krajský súd tiež uviedol, že podľa správ o krajine pôvodu navrátilcom – neúspešným žiadateľom o azyl - nehrozí v prípade návratu žiadne nebezpečenstvo a nestretli sa so žiadnym zaobchádzaním predstavujúcim bezpečnostné riziká ich návratu.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Navrhovateľ namietal vyhodnotenie svojej osoby ako nedôveryhodnej krajským súdom a rozpory vo výpovediach pred odporcom pripísal nesprávnemu tlmočeniu.

K argumentácii krajského súdu, že nevyužil možnosť vnútroštátneho presídlenia ani nepožiadal o pomoc nepálske orgány, navrhovateľ uviedol, že presídlenie do inej časti krajiny nebolo možné, lebo mal strach z prenasledovania maoistami a rovnako maoisti v tom čase mali svojich ľudí aj na polícii a v iných štátnych orgánoch a teda nemal žiadnu záruku, že by mu štátne orgány nejako pomohli a preto krajinu opustil.

Poukázal tiež na opätovné zhoršenie situácie v Nepále, keď 2.5.2010 maoisti zorganizovali generálny štrajk a nútili ostatných obyvateľov krajiny k štrajku sa pripojiť a k odvolaniu pripojil i výstrižky z tlače.

Na základe uvedeného navrhovateľ navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd rozhodnutie odporcu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že napadnutý rozsudok ako vecne správny navrhol potvrdiť. Podľa odporcu navrhovateľ neuviedol žiadne dôvody, ktoré by odporcu oprávňovali udeliť mu azyl, resp. poskytnúť mu doplnkovú ochranu. Tiež uviedol, že na účely skúmania, či existujú prekážky jeho administratívneho vyhostenia do krajiny pôvodu podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, bolo na základe dostupných informácií o krajine jeho pôvodu zistené, že prítomnosť takýchto prekážok sa v jeho prípade nepotvrdila. Vyjadril názor, že navrhovateľove vyjadrenia, že odišiel z krajiny pôvodu pre finančné problémy, ako aj

skutočnosť, že so Slovenskej republiky nelegálne vycestoval do Nemecka za účelom zárobku, vypovedajú predovšetkým o ekonomických motívoch, pre ktoré svoju vlasť opustil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17.8.2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle § 13c ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlíži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d), vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu.

Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcim trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin 21) a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a neexistencii prekážok jeho administratívneho vyhostenia do Nepálu, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti jeho žiadosti o udelenie azylu s tým, že voči nemu nikdy nebolo vedené trestné konania, nikdy nebol zadržaný, väznený ani vypočúvaný, neprišiel do styku s armádou, políciou, súdnictvom ani inými štátnymi orgánmi, v Nepále nebol členom ani sympatizantom žiadnej politickej strany, hnutia či organizácie, ani voči nemu nebolo vyvíjané závažné alebo opakované konanie spôsobujúce ohrozenie života alebo slobody alebo iné konanie spôsobujúce psychický nátlak, podporované alebo trpené štátnymi orgánmi v krajine pôvodu, svoju žiadosť zakladal v podstate na ekonomických dôvodoch, teda na iných ako rasových, národnostných, náboženských dôvodoch, dôvodoch zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zo zákona o azyle, pretože neuviedol žiaden rasový, národnostný, náboženský či politický dôvod, ani to, že by mal v krajine pôvodu problémy z dôvodu príslušnosti k nejakej sociálnej skupine. Odporca poukázal tiež na to, že navrhovateľa vyhodnotil ako nehodnovernú osobu vzhľadom na rozpory v jeho výpovediach, pretože menil dátumy svojho narodenia, svoju národnosť, dôvody odchodu z krajiny pôvodu, opis udalostí a pod.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (odporca vychádzal z informácií o krajine pôvodu, ktoré získal z informácií Odboru dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce č.p. MU-163-1/ODZS-2008, z informácií na internetovej stránke www.businessinfo.cz – Nepál z 19.6.2008, z informácií z printových médií SME, Nový

Čas, Pravda a agentúry SITA), z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 17.7.2008 navrhovateľ ovláda jazyky nepálsky, tibetský, sherpa, komunikatívne anglický a trochu aj slovenský a po prvom príchode na Slovensko 28.5.2004 sa chcel dostať do Nemecka, kde chcel pracovať; na Slovensku ostať nechcel. Vyhlásil, že sa pridrižiava svojich výpovedí zo dňa 6.9.2005 a 4.11.2005.

Na otázku, aká jej cieľová krajina jeho cesty uviedol, že sa chcel dostať do Nemecka, do Mníchova, čo mu poradil jeho brat a chcel sa tam zamestnať a hoci je teraz na Slovensku, tak pokiaľ tu nebude môcť pracovať, odíde do iného štátu.

Na výzvu, aby uviedol dôvody svojej žiadosti o azyl uviedol, že dôvody, pre ktoré opustil Nepál, sa nezmenili a sú tie isté, aké uviedol do zápisníc z 6.9.2005 a 4.11.2005.

Zo zápisnice zo dňa 6.9.2005 vyplýva, že nebol členom žiadnej politickej strany, nebol nikdy trestne stíhaný ani odsúdený. Iný dátum narodenia uviedol preto, že mu tak poradili, aby sa nemohol vrátiť späť do krajiny pôvodu; rozumie jazykom urdu a hindi. Navrhovateľ vtedy tiež prehlásil, že chcel ísť do Nemecka, lebo tam si môže zarobiť. Ako dôvod svojho odchodu z Nepálu tu uviedol, že odišiel kvôli maoistom v máji 2004, ktorý si poňho prišli k nim domov 12.5.2001 a zaviedli ho do tábora vzdialeného asi 250 km, kam nešiel pod fyzickým nátlakom a ostal tam 2,5 roka. Počas pobytu v tábore mal na starosti kontrolu spotreby potravín v kuchyni a niekedy trénoval aj so zbraňou. Mohol navštevovať rodinu každých 6 mesiacov, čo využíval, no vždy sa do tábora vrátil a až po 2,5 rokoch z tábora ušiel a odvtedy žil bez problémov u brata v Káthmandu. Na otázku, čo by mu hrozilo v prípade návratu do krajiny pôvodu uviedol, že by pre maoistov musel pravdepodobne robiť alebo by ho zabili.

Zo zápisnice zo dňa 4.11.2005 vyplýva, že už v prvom azylovom konaní vraj uvádzal politický azyl, ale polícia tam napísala ekonomické dôvody. Rozpory v uvádzaných údajoch vtedy odôvodnil zlým tlmočením.

Z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 17.7.2008 ďalej vyplýva, že sa so žiadosťou o pomoc na štátne orgány Nepálu ani na mimovládne organizácie pôsobiace v Nepále neobrátil, pretože sa obával, že ak sa to maoisti dozvedeli, tak by asi zabili jeho rodičov.

K možnosti presťahovania sa v rámci Nepálu uviedol, že by to význam nemalo, lebo v Nepále preňho bezpečné miesto nebolo.

Na otázku, prečo nepožiadal o azyl v krajinách, cez ktoré cestoval, uviedol, že v Indii nepožiadal o azyl, lebo sa obával, že by ho tam maoisti mohli nájsť a v Rusku preto, že o tej možnosti nevedel a chcel sa dostať do Nemecka, čo bol jeho cieľ.

Na otázku, čoho by sa v prípade návratu do krajiny pôvodu obával uviedol, že by ho maoisti zabili.

Podľa odporcu navrhovateľ svoju výpoveď spochybnil tým, že v predchádzajúcich konaniach uvádzal rozporuplné údaje a z vyššie uvedených skutočností (že nepožiadal o azyl v Indii, ani v Rusku a po začatí azylového konania na Slovensku vycestoval do Nemecka; že ak v Slovenskej republiky nebude môcť pracovať, odíde do inej krajiny; iné dôvody a iná výpoveď pre rakúskymi orgánmi ako pred slovenskými) mal odporca za jednoznačné, že navrhovateľovi nešlo o zabezpečenie určitej formy ochrany pre neho bezpečným štátom, ale o hľadanie si čo možno najlepších sociálno-ekonomických podmienok. Kladné vyhodnotenie príbehu žiadateľa o azyl, teda posúdenie osoby žiadateľa ako osoby hodnovernej, je pritom jedným zo základných predpokladov kladného posúdenia žiadosti o azyl. Odporca vyčerpávajúcim spôsobom tiež objasnil, prečo námietky navrhovateľa ohľadne nesprávneho tlmočenia vyhodnotil ako účelové tvrdenie a ozrejnil, prečo považuje navrhovateľa za osobu nedôveryhodnú.

Podľa odporcu navrhovateľ nesplnil ani zákonom stanovené podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany, ktorá sa poskytuje vtedy, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, pričom vážnym bezpráviom sa podľa § 2 písm. f/ zákona o azyly rozumie uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas

medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu, pričom pôvodcom prenasledovania alebo vážneho bezprávia je štát, politické strany, hnutia alebo organizácie, ktoré ovládajú štát alebo podstatnú časť jeho územia alebo neštátni pôvodcovia, ak je možné preukázať, že vyššie uvedené subjekty nie sú schopné alebo ochotné poskytnúť ochranu pred prenasledovaním alebo vážnym bezpráviem. Odporca konštatoval, že ani jedna z uvedených možností vážneho bezprávia sa u navrhovateľa nepreukázala ani nepotvrdila. Tiež ustálil, že nebola u navrhovateľa potvrdená žiadna z možností pre udelenie doplnkovej ochrany podľa § 13b zákona o azyle.

Odporca dostatočným spôsobom ozrejmil aj neexistenciu prekážok pre administratívne vyhostenie navrhovateľa do Nepálu podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, keďže analýzou celého prípadu dospel k záveru, že navrhovateľ nemal opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zo zákona o azyle, z tohto titulu nie je ohrozený jeho život a keďže navrhovateľ nemal ani žiadne problémy s políciou alebo inými štátnymi orgánmi a nebolo proti nemu vedené trestné konania, nie je tým pádom ohrozená ani jeho sloboda a nehrozí mu žiaden trest a nie sú známe ani žiadne prípady sankcionovania navrátilcov v prípade ich návratu do krajiny pôvodu..

Je teda zrejmé, z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle.

Za situácie, keď odporca menil dôvody pre udelenie azylu, dokonca v skoršom správnom konaní vystupoval pod inou identitou, uvádzal inú krajinu pôvodu, iné dôvody pre ktoré opustil krajinu pôvodu a pre ktoré požiadal o udelenie azylu, pričom dôvody takéhoto správania neodôvodnil, a to ani pred odvolacím súdom, dostatočne presvedčivo, sa preto javí logickým záver odporcu, ktorý - prihliadnuc na všetky okolnosti prípadu - vyhodnotil jeho tvrdenia za nedôveryhodné, ktoré nezakladajú zákonné predpoklady pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Tento záver podľa odvolacieho súdu nachádza oporu vo výsledkoch vykonaného

dokazovania a právne závery odporcu nachádzajú oporu v citovaných ustanoveniach zákona o azyle, preto podľa odvolacieho súdu krajský súd nepochybil, keď považoval rozhodnutie v časti o neudelení azylu z týchto dôvodov za vecne správne a zákonné. Na podporu tohto záveru je potrebné uviesť, že krajský súd i odporca správne poukázali na skutočnosť, že ak by mal navrhovateľ v krajine pôvodu skutočné problémy, bol by ich uviedol už počas konania o prvej žiadosti o azyl.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné považovať za správny záver správneho orgánu i krajského súdu, že u navrhovateľa neboli zistené dôvody pre udelenie azylu ani z ďalších relevantných dôvodov v zmysle zákona o azyle.

Rovnako za správny považoval odvolací súd záver odporcu, že neboli dané predpoklady pre udelenie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky, lebo jeho dôvody odporca nepovažoval za také, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle, ako i záver o neexistencii prekážok jeho administratívneho vyhostenia do krajiny pôvodu.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybnit' vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol krajský súd vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, keď navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 17. augusta 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová